

En Roger només tenia vuit anys, però tenia clar, molt clar, que de gran volia ser veterinari, com el seu oncle Pau.

L'oncle Pau era el germà petit de la mare i vivia una mica lluny de casa d'en Roger, per això només l'anaven a veure un cop o dos l'any. La feina de l'oncle era molt especial, com explicava en Roger als seus amics: es dedicava a salvar ocells.

I és ben cert, perquè en Pau treballava, des de feia uns quants anys, pràcticament des que havia acabat la carrera, en

un centre de recuperació d'aus. Allà recollien ocells d'allò més diversos que per una raó o altra no podien viure en llibertat: l'un perquè estava ferit, l'altre perquè l'havien agafat de petit i s'havia passat massa temps en una gàbia, un altre perquè tenia alguna malaltia... En Pau tenia cura dels animals i feia tot el que podia i més per mirar de curar-los i de reintroduir-los al medi, per retornar-los la llibertat, subratllava ell.

12

En Roger esperava amb delit els vuit o deu dies que podia passar a «cal tiet», com deien tots els de casa. Perquè en Pau li explicava tot el que volia saber de cada un dels animals que tenien al centre i perquè el podia acompanyar i ajudar a donar-los menjar, a canviar-ne algun de gàbia... I també perquè més d'una vegada

se l'havia emportat a veure un voltor de la casa, deia ell, que ja tenia parella i cries i tot, o a recollir un mussol ferit després que un pagès els hagués trucat perquè el passessin a buscar.

Aquell agost, en Roger no es podia pas imaginar que l'endemà mateix d'ar-

ribar ja tindria la primera sorpresa. Mentre esmorzaven, un dels ajudants d'en Pau va trucar a la porta per demanar-li si podia baixar un moment, perquè hi havia un pagès que portava un xoriguer ferit i que volia lliurar-lo directament al senyor Pau. Ell va dir que sí, que hi baixava de seguida.

14

—Oi que em disculpeu? —hi va afegir. I es va mirar el nebot, que també se'l mirava amb ulls de súplica.— Què, nano, deixes l'esmorzar a mitges?

En Roger no es va pas fer pregar. Sense dir paraula i sense mirar-se els pares per si de cas hi posaven alguna pega, ja va ser a la porta, clavat als pantalons d'en Pau.

Quan van arribar al local que feia de recepció, es van saludar amb el pagès,

que va bromejar sobre l'ajudant tan jove del veterinari, van parlar del que duia l'home, de com l'havia trobat anant a recollir unes bales de palla i de la llàstima que li havia fet el pobre animal.

—En aquesta època, quan ha començat la temporada de caça, cada any ens hi trobem. Sembla mentida que hi hagi malànimes que encara tirin a tot allò que es belluga —va dir en Pau.